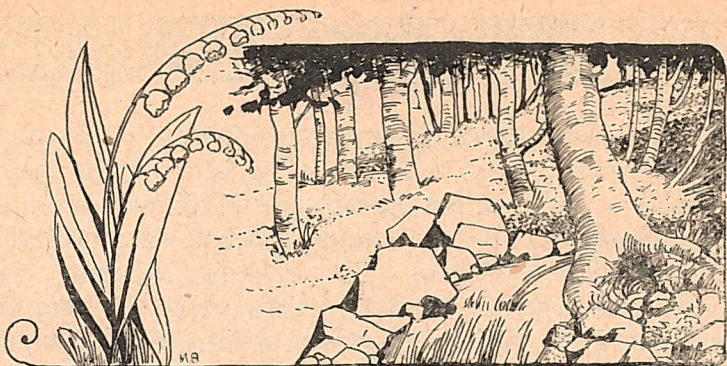

КАКЪ МОМИНИТЪ СЪЛЗИ СЖ ОТИШЛИ ВЪ ГОРАТА

Когато дѣдо Господь създалъ цвѣтята, той попиталъ всѣко цвѣте, кжде желае да живѣе. Едни искали въ планината, други въ долината или нѣкжде другаде по земята. Всички желаели да живѣятъ тамъ, гдето ще ги топли слънцето и волно ще ги гали вѣтрѣтъ. Съвсемъ малко цвѣта пожелали да живѣятъ въ гората на сѣнка.

Когато настъпила пролѣтъта, и всички цвѣта се появили надъ земята по ливади и долини, като навсѣкжде прѣскали ароматъ, гората много се натъжила. За нея нѣмало цвѣта, които да я красятъ, нито да ѝ благоухаятъ.

Тя се размислила и отишла при дѣдо Господа да му се оплаче:

— Каква полза, — рекла тя, че птичкитѣ се върнаха въ гнѣздата и почнаха да пѣятъ? Тѣ скоро ще избѣгатъ, защото въ гората нѣма нито пѣстри цвѣта, нито хубавъ дѣхъ.

Тогава добриятъ Господь се смилилъ и позволилъ на гората да покани цвѣтята да се заселятъ у нея. И гората се провикнала:

— Кой отъ васъ, о цвѣтица, иска да дойде при мене, да изглеждамъ и азъ шарена, и да изпълни въздуха ми съ благоухание? Всички избѣгахте въ полето и ливадитѣ, а пѣкъ мене изоставихте.

И гората започнала да плаче. Чули я цвѣтята, чула я и момината сълза и се разтъжила.

— Бива ли да оставимъ гората да скърби, — ка-